

Тъй минала цѣла недѣля и Маргаритка не могла повече, станала посрѣдъ нощъ и право на гроба на майка и татко.

— Да имъ притворя очитѣ, — рекла си, — та да наидатъ миръ и покой въ гроба: тогасъ вече и азъ ще мога да заспя.

Отишла Маргаритка, и не се върнала вече въ царскитѣ палати.

Намѣрили я мъртва на гроба, съ корона на главата — тъй хубава, както и нѣкога.

И тамъ израсло малко цвѣте — сухо и кораво, като суха слама, безъ сокъ въ стѣблото и листата.

Виждашъ го и днесъ по много гробища.

Вика се Маргаритка.

Прѣвелъ Ив. Кръстевъ

Да се учимъ, Шарко!...

— Ехъ, Шарко, дѣ да знае човѣкъ да чете. Разправятъ, че въ тая книжка се приказвало все за момченца като мене и за кученца като тебе. Ала нѣ, не разбираме нищо — ни ти, нито азъ." Я, братко, да заловимъ ние съ тебе книгата!